

гледна точка на официалната османска власт, той е извън закона и е изцяло разбойник. А от гледна точка на социума той е също извън неговите закони, тъй като за да стане и бъде хайдутин, героят трябва да напусне социалното пространство. В този смисъл той е също извънзаконник.

Хайдушките предания са "по- историческата част" на фолклорната хайдушка история. Определяща за тях е същността на преданието като народна (местна народна) история./5/ В този смисъл преданията, свързани с хайдутството, са вариант на местната фолклорна история. Именно местният им характер, локално- регионалният принцип на възникване и битуване много често ги превръща в аналог на селищната история или повод за нейното възпроизвеждане. Те са по- близо до историческата истина, до конкретната историческа ситуация, но без да се превръщат в хроники на събитията. Основен в тях остава елементът на отношение и оценка на тези събития, на личностите, на осмисляне и в нравствено- етичен аспект на конкретната историческа ситуация.

Тук е мястото да се подчертае, че хайдушкото предание в най- голяма степен представлява синтез между устния разказ и мемората. Много често устният разказ и мемората се превръщат в предание чрез постепенно утвърждаване във времето на значимото за фолклорното съзнание в тях. Преданието се налага като такова, когато конкретна информация и нравствено- етична оценка се пропират едно в друго чрез ценностната система на това съзнание. В този процес съществена роля играе дистанцията във времето, която постепенно "отсява" значимото от незначимото в устния разказ и мемората, частно- личното се преосмисля чрез общностното и става част от местната фолклорна история. Затова е и много трудно да се определи жанровата чистота, да се осъществи категорично диференциране на жанровете "историческа фолклорна проза". Още повече, че в част